

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Προϊκόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 15.—
ἡμηνίος > 6,50	ἡμηνίος > 8.—
ἡμηνίος > 3,50	ἡμηνίος > 4,50

ἡμηνίος > 3,50
ἡμηνίος > 4,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουνίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 31

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Με τίς πρῶτες νότες, ἡ Λίτσα ἤλθε καὶ στάθηκε ἀντικρὺ μου, μὲ τὰ μάτια τῆς καρτωμένα στὰ δικά μου. Κουνοῦσε τὴν χεῖλὴ τῆς, σὰ νὰ ξανάλεγε ἀπὸ μέσα τὰ λόγια μου. Ἐπειτα, ὅταν ὁ σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔγινε πρὸς μελαγχολικὸς, ὁπισθοχώρησε σιγὰ-σιγὰ λίγα βήματα καὶ ἔτσι, στὸ τέλος τῆς στροφῆς, ἔκλεισε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα τῆς.

— Φθάνει! εἶπε πάλι αὐτός.
— Τί ἀνόητη! ἔκαμε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς τῆς, ἐκεῖνος πού τὸν ἵκαν Βενιαμίν· πρῶτα χορεύει καλὰ-καλὰ καὶ ἄξαφνα βάζει τὰ κλάματα!

— Ἐστὺ εἶσαι ἀνόητος! ἡ Λίτσα αἰτιολογείται, εἶπε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, κλύθοντας γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ.

Στὸ ἀναμεταξύ αὐτό, ἐγὼ ξανακρέμασα τὴν ἄρπα στὸν ὧμό μου καὶ ἔτοιμαστηκα νὰ φύγω.

— Για ποῦ; μὲ ρώτησε ὁ πατέρας.

— Σὰς εἶπα. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀναῖτῶ τὸν Βιτάλη. Κι' ἔπειτα θὰ γὰ-

νω ὅ,τι μοῦ ἔμαθε· θὰ παίζω ἄρπα καὶ θὰ τραγουδῶ.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν στὸ ἐπάγγελμα τοῦ μουσικοῦ;

— Δὲν ἔχω ἄλλο.

— Δὲν φοβάσαι νὰ γυρίζῃς μόνος στοὺς δρόμους;

— Δὲν ἔχω σπίτι.

— Καὶ ὅμως ἡ νύχτα πού πέρασες, ἔπρεπε νὰ σὲ κάμῃ νὰ σκεφθῇς.

— Βέβαια πού θὰ προτιμοῦσα ἕνα καλὸ κρεβάτι καὶ μιὰ καλὴ φωτιά σὲ σπίτι. Μὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ;

— Ἄν θέλῃς, μὲ τὴν ἐργασία σου ἐννοεῖται, βρίσκεις... Σάρεσαι νὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ ζῇς μαζί μας;... Γιὰ σκέψου το... Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, πὼς δὲν σοῦ προτείνω «ζωὴ καὶ κόττα». Θὰ δουλεύῃς, θὰ κοπιάζῃς πολὺ, θὰ σηκώνεσαι πρῶι, θὰ σκάβῃς ὅλη μέρα, θὰ βρέχῃς μὲ τὸν ἰδρώτα σου τὸ ψωμί πού θὰ κερδίῃς. Μὰ τὸ ψωμί αὐτὸ θὰ σοῦ εἶναι ἐξασφαλισμένο· οὔτε θὰ ἀναγκάζεσαι πιά νὰ κοιμᾶσαι στὸ δρόμο, σὰν κι' ἀπόψε, οὔτε θὰ τρέχῃς τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῇς κοκκαλιασμένος σὲ κανένα ὄχθο ἢ σὲ κανένα χαντάκι. Τὸ βράδυ θὰ βρίσκῃς τὸ κρεβάτι σου ἑτοιμὸ καὶ, τρώγοντας τὴ σούπα σου, θὰ συλλογίζεσαι πὼς τὴν κέρδισες μὲ τὴ δουλειά σου καὶ ἡ εὐχαρίστηση αὐτὴ θὰ τὴν κάνῃ ἀκόμα πρὸ νόστιμη, σὲ βελιωθῇ. Κοντολογίς, ἂν εἶσαι καλὸ παιδί, — καὶ κάτι μοῦ λέει πὼς εἶσαι, — θὰ βρῇς σὲ αὐτὴ οἰκογένεια.

Ἡ Λίτσα εἶχε ση-

κώσει τὸ πρόσωπο καί, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς, μ' ἐκοίταζε τώρα χαμογελώντας.

Ἐμμεῖς μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστοι, γιὰτὶ δὲν καταλάβαινα καλὰ καλὰ τί μοῦ ἔλεγαν.

«Ἐξόπνησα σὲ κρεβάτι.» (Σελ. 233, στ. γ'.)

Τότε ἡ Λίτσα, ἀφίνοντας τὸν πατέρα τῆς, μ' ἐπλησίασε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔφερε μπροστὰ σὲ μιὰ χρωματιστὴ ζωγραφιά, κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Ἡ ζωγραφιά αὐτὴ παρίστανε ἕνα μικρὸ Ἅγιον Ἰωάννη μὲ προβιά.

Ἐγνεψε στὸν πατέρα τῆς καὶ στ' ἀδελφία τῆς νὰ κοιτάξουν τὴν εἰκόνα καὶ συγχρόνως, ἀπλώνοντας τὸ χέρι σὲ μένα, χάιδεψε τὴν προβιά πού φοροῦσα καὶ ἔδειξε τὰ μαλλιά μου πού, σὰν τοῦ μικροῦ Ἁγίου, χωρίζονταν στὴ μέση τοῦ μετώπου καὶ ἔπεφταν στοὺς ὤμους μου σγουρά. Ἦθελε βέβαια νὰ πῇ πὼς ἔμοιαζα μὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννη καὶ αὐτό, χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτί μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ συγκίνησε τρυφερά.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ πατέρας, μοιάζει τοῦ Ἁγίου.

Ἡ Λίτσα κτύπησε τὰ παλαμάκια γελῶντας.

— Λοιπὸν, μὲ ρώτησε ὁ πατέρας, σάρεσαι ἡ πρότασή σου πού κάνω, παιδί μου; Οἰκογένεια!

Θὰ εἶχα λοιπὸν καὶ ἐγὼ οἰκογένεια! Ὡ, πόσες φορές αὐτὸ τὸ ὄνειρό μ' ἐγλύκανε μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα σβύσθηκε! Μάννα-Μπαρμπερίνα, κυρία Μίλλιγκαν,

«Ἐπειτα δὲν εἶδα πιά τίποτα...» (Σελ. 233, στ. γ'.)

Βιτάλης, όλοι μου έλειψαν, ό ένας κατόπι του άλλου!

Δέν θάμουν πιά μόνοι.

Η θέση μου ήταν φρικτή. Μου πέθανε άξαφνα ό άνθρωπος που είχα ζήσει μαζί του τόσον καιρό και που ήταν για μένα σχεδόν πατέρας. Έχασα συγχρόνως τό συντροφό μου, τό συνεργάτη μου, τό φίλο μου, τον καλό μου Κάπη, που τόσο τον αγαπούσα και που κι αυτός μου είχε τόση αγάπη κι όμως, όταν ό περβολάρης μου έπρότεινε να μείνω μαζί του, ένα αίσθημα έμπιστοσύνης μ' έγκαρδίωσε.

Δέν είχαν λοιπόν τελειώσει όλα για μένα ή ζωή μου ποῦσε να ξαναρχίσω. Κι' εκείνο που με συγκινοῦσε περισσότερο από τό εξασφαλισμένο ψωμί, ήταν αυτοί οι άνθρωποι που τους έβλεπα τόσο ένωμένους, αυτή ή οικογενειακή ζωή που μου υπόσχονταν.

Τα παιδιά αυτά θα γίνονταν αδελφία μου.

Η χαριτωμένη αυτή Λιζούλα θα γίνονταν αδελφή μου.

Στά παιδικά μου όνειρα, πολλές φορές είχα φαντασθώ πως ξαναβρίσκα πατέρα και μητέρα. Αδελφία όμως δέν είχα συλλογισθώ ποτέ. Και να που μου παρουσιάζονταν τώρα!

Δέν ήταν βέβαια αδελφία μου αληθινή, φυσικά μπορούσε όμως να γίνουν με την αγάπη φθάνει να τάχαποῦσα, — και γι' αυτό αισθανόμουν κάθε διάθεση, — και να τάνκανα να μάγαπήσουν, πράγμα που δέν θάταν καθόλου δύσκολο, γιατί όλα μου φαίνονταν γεμάτα καλοσύνη.

Ξεπέρασα γρήγορα τό λουρί της άρπας από τον ώμο μου.

— Να ή άπάντησή! είπε ό πατέρας γελῶντας και φαίνεται μάλιστα πως τη δίνεις μ' ευχαρίστηση. Κρέμασε, παιδί μου, τόργανό σου 'ς εκείνο τό καρφί καί, τη στιγμή που δέν θα σάρση πια να μένης μαζί μας, τό ξεκρεμάς και πᾶς στο καλό. Σε συμβουλεύω μόνο να κάμης σάν τα χειλιόνια: να διαλέξης την κατάλληλη έποχή για να φύγης.

— Μόνο μία φορά θα φύγω, αποκρίθηκα για να πάω να ιδώ τον Βιτάλη.

— Να πᾶς, παιδί μου.

Τό σπίτι εκείνο, που είχαμε πέσει στην πόρτα του, άνηκε στην περιοχή της Γκλασιέρας κι' ό κηπουρός που τό κατοικούσε, λέγονταν Πέτρος Ακνέν. Η οικογένειά του, τη στιγμή αυτή, άπαρτίζονταν από πέντε πρόσωπα: τον πατέρα, δύο άγόρια, Άλέξη και Βενιαμίν, και δύο κορίτσια, Στεφανία τη μεγαλύτερη και τη μικρότερη Λίζα. Η Λίζα ήταν βουβή όχι όμως βουβή γεννημένη γιατί τότε θάταν και κουφή. Στην άρχή, δύο χρόνια, μιλούσε έπειτα, άξαφνα, πριν κλείσει τα τέσσερα χρόνια, έχασε την όμιλία. Τό πάθημα αυτό, που της ήλθε από έκλαμψία, δέν έπηρέασε εύτυχώς τη διάνοιά της, που άπεναντίας είχε

λάβει μία πρόωρη, έκτακτη ανάπτυξη. Όλα τα έννοῦσε κι' όλα τα έλεγε με τα μάτια και με τα γνεψίματα. Πολλές φορές, σε φτωχές μάλιστα οικογένειες, όταν ένα παιδί έχη κανένα τέτοιο έλάττωμα, οι άλλοι τό παραμελοῦν, τό αντίπαθοῦν, τό εγκαταλείπουν. Τίποτα τέτοιο δέν συνέβη με τη Λίζα. Η χάρη της, ή έξυπνάδα της, ή γλυκία της, ή καλοσύνη της την έπροφύλαξαν από τη σκληρή αυτή τύχη. Τάδελεφια της την άνέχονταν χωρίς να την περιγελοῦν ό πατέρας της την κοίταζε στα μάτια ή αδελφή της την έλάτρευε.

Άλλη φορά, στις οικογενειακές των ευγενών, τα δικαιώματα του πρωτογέννητου, — τα πρωτοτόκια, — ήταν προνόμιο σπουδαίο. Σήμερα, στις οικογένειες των εργατικών, έχει βαρειά εῴθνη όποιος γεννηθῇ πρώτος, και μάλιστα αν είναι κορίτσι. Η γυναίκα του Πέτρου Ακνέν είχε πεθάνει ένα χρόνο μετά τη γέννηση της Λίζας και, από την ήμερα εκείνη, ή Στεφανία, δύο χρόνια μόνο μεγαλύτερη από τον Άλέξη, έγινε οικοδέσποινα. Αντί να πηγαίνει σχολείο, ήταν υποχρεωμένη να κάθεται στο σπίτι, να μαγειρεύη, να μπάλωνη τα ρούχα του πατέρα της και των παιδιών, να κρατή στην άγκαλιά της τη Λίζα. Ξεχνῶντας πως ήταν κόρη και αδελφή τους, συνήθισαν σε λίγο να τη θεωροῦν σά μία υπηρέτρια, — και υπηρέτρια μάλιστα που δέν είχαν ανάγκη να την καλοπιάνουν γιατί ήξεραν πως δέν θα τους έφευγε ποτέ...

Να κρατή τη Λίζα στην άγκαλιά της, να πέρνῃ τον Βενιαμίν απ' τό χέρι, να δουλεύη όλη-μέρα, να σηκώνεται πρωί για να κινή τό γάλα του πατέρα της, πριν φύγῃ με τάρμαξί για τὸν Άγορά να πλαγιαίξῃ άργά, για να συγυρίξῃ τό σπιτικό μετά τό δείπνο να πλένῃ τάσπέρρουχα των παιδιών στο πλυσταρείο να ποτίξῃ τό καλοκαίρι τον κήπο, όταν βρίσκονταν μία στιγμή χωρίς άλλη δουλειά να σηκώνεται απ' τό κρεβάτι τη νύκτα, για να πλῶνῃ ψάθες, τον χειμῶνα, όταν έπιανε άξαφνα παγωνιά, — αυτή ήταν ή ζωή της Στεφανίας. Ποτέ της δέν έπαιξε, δέν έγέλασε, δέν έχάρηκε σάν παιδί. Δεκατεσσάρων χρονῶν, και τό πρόσωπό της ήταν περίλυπο, μελαγχολικό σάν καμμιᾶς γεροντοκόρης. Μόνο που τό φώτιζε σά μία άκτίδα καλοσύνης και καρτερίας...

Μόλις κρέμασα την άρπα μου, στο καρφί που μου έδειξαν, κι' άρχισα να τους διηγούμαι πως πέσαμε απ' την κούρση στο δρόμο, καθώς γυρίζαμε από τό Ζαντιγύ, όπου είχαμε πάει με την έλπίδα να κοιμηθούμε 'ς ένα λατομείο, όταν άξαφνα ακούω ένα ξύσιμο στην πόρτα του κήπου κι' ένα γούγισμα θρηνητικό.

— Ό Κάπη! είπα, σηκώνόμενος εῴθως.

Μά ή Λίζα μ' έπρόλαβε: έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε.

Ό Κάπης άρμησε μ' ένα πήδημα σε μένα και, καθώς τον πήρα στην άγκαλιά

μου, άρχισε να μου γλείφῃ τό πρόσωπο με γρυλλισματάκια χαρᾶς. Όλο του τό σῶμα έτρεμε.

— Άμή ό Κάπη; ρώτησα τον κύρ Πέτρο.

Κατάλαβε την έρώτησή μου.

— Πολύ καλά, αποκρίθηκε κι' ό Κάπη θα μείνῃ εδώ.

Σά να κατάλαβε τώρα κι' ό σῶλος, πήδησε κάτω, έβαλε τό δεξί του πόδι στο στήθος του κι' έχαιρέτησε. Αυτό έκαμε τα παιδιά να γελάσουν πολύ, προπάντων τη Λίζα. Για να διασκεδάσουν περισσότερο, είπα του Κάπη να κάμῃ κανένα παιγνίδι: μὰ δέν θέλησε. άνεβαίνοντας πάλι στα γόνατά μου, άρχισε να με φιλά έπειτα, κατεβαίνοντας, άρχισε να με τραβά απ' τό μανίκι.

— Θέλει να βγοῦμε, έχει δίκη.

— Για να σε πάῃ στον κύριό σου.

Οί αστυνομικοί, που είχαν σηκώσει τον Βιτάλη, είχαν πῇ πως θα γύριζαν να με ανακρίνουν, άμα θα ζεσταίνόμουν και θα ξυπνοῦσα. Μὰ δέν είχα την ὑπομονή να τους περιμένω. Θάρχουνταν κιόλας. Κι' εἴω που ήθελα να μάθω για τον Βιτάλη; Μπορεί να μὴν ήταν νεκρός, όπως τον ένόμισαν. Κι' εἴω δέν ήμουν. Δέν μπορούσε να ξύπνησε κι' εκείνος σάν και μένα;

Βλέποντας την άγωνία μου, ό κύρ Πέτρος με πήγε στο γραφείο του Άστυνόμου. Εκεί μου έκαμαν ένα σωρό έρωτήσεις: μὰ δέν αποκρίθηκα, παρ' αφοῦ μ' έβεβαίωσαν πως ό Βιτάλης είχε πεθάνει.

Τὰ λίγα που ήξερα, τὰ είπα όλα. Μὰ ό Άστυνόμος ήθελε να μάθῃ περισσότερα κι' εξακολούθησε να με ρωτά, γιό μένα και για τον Βιτάλη. Όσο για μένα, αποκρίθηκα πως δέν είχα γονείς και πως ό Βιτάλης με είχε νικιάσει από τον άντρα της παραμάννας μου.

— Και τώρα; με ξαναρώτησε ό Άστυνόμος.

Εἴω μίλησε ό κύρ Πέτρος.

— Τον παίρνουμε μεις, είπε, αν θελήσετε να μᾶς τον έμπιστευθῇτε.

Ό Άστυνόμος, όχι μόνο θέλησε να μ' έμπιστευθῇ στον κηπουρό, παρὰ και τον έπαίνεσε για την καλή του πράξη.

Έπρεπε τώρα να κοιμηθῶ και για τον Βιτάλη. Κι' αυτό μου ήταν πολύ δύσκολο, γιατί δέν ήξερα σχεδόν τίποτα.

Γρήγορα όστόσο κάποιον σκοτεινό σημεῖο, που θα μπορούσα να μιλήσω γι' αυτό: δηλαδή εκείνο που συνέβη στην τελευταία μας παράσταση, όταν ό Βιτάλης τραγούδησε σε τέτοιο τρόπο, ώστε να κινήσῃ την έκπληξή και τό θαυμασμό της μεγάλης κυρίας. Ήταν ακόμα κι' οι άπειλές του Γαροφάλη. Σκέφθηκα όμως, πως θάκανα καλύτερα να σωπάσω.

Ένα πράγμα, ένα μυστικό, που ό κύριός μου τό έκρυψε τόσο καλά όσο ζούσε,

έπρεπε να φανερωθῇ μετά τό θάνατό του; Μ' αυτοί οι Άστυνόμοι, όταν ξέρουν δουλειά τους, κάνουν τέτοιες έρωτήσεις, που είναι άδύνατο να ξεφύγῃ ένα παιδί, όσο κι' αν θέλῃ να σωπάσῃ. Έπειτα την έπαθα κι' εἴω. Σε πέντε λεπτά της ώρας, ό Άστυνόμος με άνάγκασε να του πῶ ὅσα εἴω ήθελα να κρύψω κι' ὅσα εἴενος ήθελε να μάθῃ.

— Να τον πᾶς 'ς αὐτόν τον Γαροφάλη, είπε 'ς ένα άστυφύλακα. Άμα πᾶς στην ὁδόν Δελουρσίν, θα γνωρίσῃ σπῖτι. Θῆνεβης μαζί του και θανάτωνῃ τον Γαροφάλη.

Ξεκινήσαμε οι τρεις: ό άστυφύλακας, πατέρας κι' εἴω.

Όπως τό είπε κι' Άστυνόμος, εύκολά γνῶρισα τό σπῖτι κι' άνεβήκαμε στο κατὸ πάτωμα. Ό Μαρτίας δέν ήταν πῇ. Ίω; θα τον είχαν στείλει στο λατομείο. Άμα ό Γαροφάλης είδε τον άστυφύλακα κι' εἴω, έγνώρισε κι' ἐμέ, έχλώσε βέβαια από φόβο. Συνήλθε όμως να άκούσε από τό στόμα του άστυνομικού, για ποῖό λόγο πήγαμε τό σπῖτι του.

— Ά, τον καίμένο τό γέρο! είπε θανε:

— Τον εἴω γνώριζες;

— Ω ναί, πολύ.

— Πές μας λοιπόν τί ξέρεις γι' αὐτόν.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΟΥΖΙΝΙΤΣΑ

Πότε λοιπόν θα μου αγοράσετε κι' ένα μιά κουζινίτσα; Γιατί της Τασούλας της επήρατε; Τι της χρειάζεται τη νῆς; μήπως έχει κουκκλες για να μαγειρεύῃ;

Έτσι έλεγε και ξανάλεγε πεισματικά ή Κικίτσα πότε 'ς τη μαμμή και πότε 'ς τον μπαμπά της. Μ' αυτοί της έσύτταιναν νάχῃ, ὑπομονή; την πρωτοχρονιά. Γιατί, αν επαιρναν αυτής τώρα την κουζινίτσα, θα γύρευε κι' ό Ντίνος τουφεκάκι' ή Τασούλα λούκωκα. Και δέν ήταν τόσο πολύτιμοι οι γονείς τους γιὰ να πῶν πολλές φορές τό χρόνο δῶρα στα παιδιά τους, σε καιρό μάλιστα που όλα κάτι είχαν.

Να περιμένῃ κανείς περισσότερο από τό χρόνο γιὰ ν' άποκτήσῃ μιά κουκλίτση κουζίνα! Ά, μὰ την αλήθεια ποῖ γίγαινε!...

Και τότε ή Κικίτσα κατέφευγε 'ς την κορούλα:

— Αδελφούλα μου, την παρακαλοῦσε, πῆτέ μου τη κουζινίτσα σου. Τι τη θέλῃς; Έπὺ εἶται μεγάλη πιά.

— Μπᾶ! της άπαντοῦσε ή Τασούλα. Τι ὁ τίτῶ-μῖτο χρονῶν κι' εἴμαι έν-μῖτο, αυτή είναι ή σπουδαία διαφορά, πᾶς θάκανα καλύτερα να σωπάσω. Άς εἶναι, εἴω σοῦ τη δίνω την κουζίτσα, μὰ να μου δώσῃς και σὺ τη μιά

ἀπὸ τις δύο σου κουκκλες, να κάμουμε ἀλλάξιά.

— Τι, να σοῦ δώσω τη μιά μου κουκκλα; Για να τη σπάσῃς, φυσικά, σάν και τη δική σου. Μὰ και να μὴ τις σπάσῃς, εἴω τις κουκκλες μου δέν τις δίνω. Ίτα-ῖσα και τη κουζινίτσα για τις κουκκλες μου τη θέλω.

— Αὐτόν κι' εἴω την κουζινίτσα μου τη θέλω, έλεγε τότε κι' ή Τασούλα με θυμό.

— Να σοῦ δώσω όλες μου τις ζωγραφιές, μου τη δίνεις;

— Όχι.

— Έλα, Τασούλα, σοῦ δίνω και τις κορδελλίττες μου.

— Τίποτα.

— Να σοῦ δίνω και τις δεκάρες μου καὶς Κυριακή;

— Οὔτε.

Άκούς εκεί να της λένε της καυμένης της Κικίτσας να χαρίσῃ την κουκκλα της! Άμ, έτσι δίνει κανείς τό παιδί του, μόνο γιατί έχει κι' άλλο; Τότε κι' οι γονείς τους, που είχαν δύο κορίτσια, μπορούσαν μιά χαρά να δώσουν τό ένα 'ς τη θεία την Έλενα, που δέν είχε κανένα και ζούσε κατὰμονῃ ή καίμενη. Για φαντασθῇτε τώρα να λεγαν στην Κικίτσα, πως θα την δώσουν για πάντα στη θεία την Έλενα!... Ά, μὰ θα ήταν φοβερο.

Μὰ όχι, δέ μπορούσε να ὑπάρξῃ τέτοιος φόβος ή Κικίτσα ήταν βέβαιη πως ή μαμμή κι' ό μπαμπᾶς δέ θα έδιναν ποτέ οὔτε αυτή, οὔτε την Τασούλα ή τον Ντῖνο. Κι' αυτή θα ακολουθοῦσε τό παράδειγμα των γονέων της και δέ θα έδινε για κανένα λόγο και σε κανένα πρόσωπο τις κουκκλες της.

Μὰ τότε δέν έπρεπε ν' απελπισθῇ για την κουζινίτσα, αφοῦ ή Τασούλα δέν δεχότουσε κανένα άλλο ἀντάλλαγμα:

Όποιος έπιθυμεί κάτι ὅσο έπιθυμοῦσε ή Κικίτσα την κουζινίτσα, κι' ὅποιος άγαπᾶ ὅπως αυτή άγαποῦσε τα παιδιά της, δηλ. τις κουκκλες της, δέν άπελπίζετα ποτέ.

Και τί έκαμε λοιπόν ή Κικίτσα;

Θυμήθηκε πως σε κάποιο συρτάρι ήταν κάποιος κουμπαράς. Κι' ό κουμπαράς αὐτός ήταν δικός της, κι' αν δέν γελιότανε, δέν ήτανε κι' ὀλοτελα άδειος.

Έτρεξε λοιπόν και τον ξεχώσε και τον άδειασε και λογάρισε: Μιά δραχμὴ χάρτινη κι' ένα πενήνταράκι άσημένιο; Μιάμισθ δραχμὴ. Και δύο εικοσαράκια; μιά κι' ένενῆντα. Κι' επτά δεκάρες: δύο κι' εἴηντα. Και δέκα πεντάρες; Τρεῖς και δέκα, όλα-όλα.

Τι χαρά! ὅς τό τᾶλλῃρο που κόστιζε μιά κουζινίτσα δέν έλειπαν παρὰ μόνο μιά κι' ένενῆντα. (Βλέπετε πως ή Κικίτσα δέν ήταν καθόλου άδύνατη στην Άριθμητική).

Μιά κι' ένενῆντα; Ω, μὰ δέν ήτανε καθόλου δύσκολο να τὰ μαζέψῃ γρήγο-

ρα! Φθάνει ν' αγοράσιζῃς να μὴ ξεδεῖθῃ πια σε λιγουδιές τις δεκάρες που της έδινε καὶς Κυριακή ό μπαμπᾶς, και τις πεντάρες της μαμμᾶς. Κι' έτσι έκανε. Και γὰρ που έβαζε στον κουμπαρά κι' από καινούργια δεκάρα, μετροῦσε πόσες έλειπαν ἀκόμη. Και τί χαρά της σάν έδλεπε πως εκόντευε τό τᾶλλῃρο!

Κάποια Παρασκευὴ ἀπόγευμα, αφοῦ πρότρεσε ἀκόμα μιά πεντάρα στην περιούσι της, την ξαναμέτρησε ὀλόκληρη και βοήκῃ... Πόσο νομίζετε; τέσσερες ὀλόκληρες δραχμές και ὀγδόντα λεπτά! Παρὰ εἴκοσι λεπτά σωστὸ τᾶλλῃρο. Και σκεφθῇτε πως μεθαύριο ήταν Κυριακή! Χωρίς άλλο, τη Δευτέρα, όταν θα σχολάζε, θα μαγειρεύε για τις κουκκλες της στην πολυπόθητη κουζινίτσα.

Αν σᾶς πῶ πως τό βράδυ, ἀπὸ τη μεγάλη της χαρά, δέν είχε ὄρεξη οὔτε για φρούτο και πως τη νύχτα έδλεπε καί: μπερδεμένα ὄνειρα, κουζινίττες, πεντάρες, Κυριακές, Δευτέρες, ὅλα ἀνακατωμένα κι' όλα ζωντανά, πιστεύω πως δέν θ' άπορῆστε. Όλα τα παιδιά βλέπουνε τέτοια όνειρα.

Μὰ δέ μου λέτε, το πρωί, μόλις άνοιξε τα μάτια της ή Κικίτσα, τί νομίζετε πως πρωταντίκρυσε, ξεχωρα από τον κουμπαρά της, που ή ίδια από βράδυς δέν είχε βάλει πλάι' από τό προσκέφαλό της;

— ; ; ;

— Άμ, βέβαια, ποῦ να τό βοήτε! Άλλ' ὅς σᾶς τό πῶ: Μιά ὀλοκαινούργη και χαριτωμένη κουκλιτίτση κουζίνα με τα καζανάκια της και με τα ὅλα της.

— ; ; ;

Η Κικίτσα ξάπρρησε κι' αυτή, σάν κι' εἴας κι' έκρίψε καλά-καλά τα μάτια της και δέγκωσε τα χείλη της, για να βεβαιωθῇ πως δέν όνειρευότουσ ἀκόμα. Μὰ όχι. Ήταν πραγματικά εκεί μπροστά της, βαλμένη με κάποιο τρόπο ὑπερφυσικό, ή πολυπόθητη κουζινίτσα. Κι' ήταν έπίσης κι' ή περιουσία της Κικίτσας άνέγγιχτη στο κουμπαρά της. Πῶς αὐτό; Ένα διπλωμένο χαρτάκι, που βρέθηκε στο μικροσκοπικό φουρνάκι της κουζινίτσας, εἴξηγῃσε τό ἀκατανέητο θαῦμα. Τό χαρτάκι αὐτό έλεγε:

«Ό μπαμπᾶς, που από τον καιρό που ήταν κι' αὐτός παιδί, ξέρε τί πειρασμός είναι για τα μικρά οι λιγουδιές, έβλεπε να άνταμείψῃ την Κικίτσα του, γιατί με τόση ὑπομονή και γενναίότητα έκρυβε τόσον καιρό τις δεκάρες της και τις πεντάρες στον κουμπαρά και άδιαφοροῦσε για τα περιπαίγματα των αδελφῶν της που την έλεγαν τσιγκούνα. Της χαρίζει λοιπόν αὐτή την κουζινίτσα».

Φαντάζεσθε πια τη χαρά της Κικίτσας, να 'χῃ κουζινίτσα και γεμάτο κουμπαρά.

Ε. Α.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

[Απόσπασμα]

«Ο κ. Κ. Φαλταίτης, παλαιός μου συνδρομητής και φίλος, από τους καλύτερους σημερινοί διηγηματογράφους, έτύπωσε ένα βιβλίο από 52 σελίδες, όπου, σαν αυτόπτης, μά και σαν καλλιτέχνης, περιγράφει την περίφημη ναυμαχία της Έλλης. Ξέρετε από την ιστορία το μεγάλο αυτό ναυτικό κατόρθωμα του 1912, την κατατρόπωση του τουρκικού από τον ελληνικό στόλο, που τον κυβερνούσε ο Ναύαρχος Κουντουριώτης. Όσοι διαβάσετε τις σελίδες του Φαλταίτη, θα το ιδείτε ζωντανό. Και για να πάρετε μια ιδέα πώς είναι γραμμένο αυτό το εθνικό ιστορικό έργο, ανατυπώνω εδώ ένα κομμάτι από το Ε' Κεφάλαιο.—Σ.τ.Δ.»

Μέσα σε πέντε λεπτά από την πρώτη βολή του ελληνικού στόλου, η ναυμαχία έφτασε όλη τη δύναμή της και την ένταση. Οι τουρκικές δίδες σκότανε τη θάλασσα, σηκώνανε στήλες μεγάλες από αέρο, νερό και καπνό, και περνούσαν με σφυρίγματα, ούρλιασμα, βογκητά.

Τα νερά κατακλύζανε τη ναυαρχίδα, την πλημμυρίζανε από την πρόωη ως την πρύμνη, ως τα πόμολα των καταρτιών. Βρέχανε τη γέφυρα, περνούσαν μέσα από τις κανονοθρίδες των πύργων, από τη σκοπιά του αξιωματικού, από τη θυρίδα των τηλεσκοπίων, από πάνω από τις τρύπες του αερισμού των πύργων. Τα νερά μαζί με τον ιδρώτα τρέχανε σε κανάλια από τα μέτωπα, από τους λαιμούς, από τα ρούχα όλων.

Ένας γδοῦπος γλούουπ τραβηγμένος και μουγκός, κι' η θάλασσα σηκώνονταν σε στήλες ύψος δέκα, δεκαπέντε, αλλά και σαράντα και πενήντα μέτρα πολλές φορές. Τα πιο μικρά βλήματα σφυρίζανε, τα μεγάλα γογγύζανε και γαυγίζανε. Όσα περνούσαν πολύ χαμηλά άφινανε ένα βούουουτ! σά να θέλανε να φάνε τον αέρα. Τον πιέζανε και τον κάνουν να μπαίνει με όρμη και σφυρίγματα από τις τρύπες των πύργων. Οι δίδες που περνούσαν από ψηλά άφιναν ένα μεγάλο Φίιιιιζζζ όταν μελίσσια. Πολλά θραύσματα από τις δίδες άρχισαν να κτυπάνε, να ξεσκίζουνε, να τρυπώνε, να σπάζουνε διάφορα μέρη, από το κατάστρωμα και το μετόστεγο.

Στους πυροβολητές όμως του Αβέρωφ, οι έχθρικές δίδες δεν κάνουν την εντύπωση που νομίζανε ότι έπρεπε να τους κάνουν. Είχανε συνηθίσει άμέσως με τα πρώτα βλήματα και στολίζανε κάθε δίδα, που περνούσε μουγκρίζοντας πάνω από το κεφάλι τους, με διάφορα σχόλια, περισσότερα ή λιγότερο τιμητικά για τους τούρκους.

— Ίσα, βρέ παιδιά, άκούστηκε ένας θαυμάσιος κοντόχοντρος πυροβολητής του δεξιού πύργου. Ίσα και δεν έχουμε φόβο. Με τους Τούρκους έχουμε να κάνουμε.

«Άλλος πυροβολητής από τον ίδιο πύργο, σε κάθε δίδα που έβλεπε να πέφτει πολύ μακριά από το θωρηκτό χτυπούσε τις παλάμες και φώναζε στην άρμάδα: — Μπράβο, μπράβο!!! Έτσι κι' η άλλη σου.

Και οι υπαξιωματικοί και οι ναύτες του πύργου δε μπορούσαν να κρατήσουν τα γέλια και φωνάζανε κι' αυτοί: — Έτσι κι' η άλλη σου.

Μέσα στους πύργους ή βόη, τα νερά, ή μυρουδιά της μπαρούτης, ή κίνηση κάνανε τους άνδρες ν' άρχισουν να χάνουνε τη συνείδηση όλων των γύρω από αυτούς. Πυροβολούσανε όμως άδιάκοπα, κύριοι στο έργο τους και στην κίνησή τους.

Κάπου-κάπου ο νοσοκόμος του πύργου μοίραζε στους άνδρες κανένα ποτηράκι κρασί ή κονιάκ, κι' αυτοί πίνανε και φωνάζανε: — Γειά σας, παιδιά. Βαράτε τους... Φωτιά!

«Άλλα και κάτω, βαθεία από τις πυριτιδαποθήκες φωνάζανε ακατάπαυστα με τους ρωναγωγούς, ζητούσανε πληροφορίες, και έκτεύανε για λίγο ποτό.

— Πώς πάμε; Καλά; Βουλιάξαμε κανένα;... Μωρέ και λίγο κονιάκ γιατί στεγνώσαμε.

— Τους τσακίσαμε. Πάει, τους σβύσαμε.

— Τους τσακίσαμε, λέει;... Ζήτησω...

Κι' οι άνθρωποι των πυριτιδαποθηκών δε σταματούσανε τις ζητωκραυγές τους, δε σταματούσανε όμως μαζί και τις μάταιες φωνές τους και τις διαμκρυρίες γυρυσώντας από τους άπάνω λίγο ποτό. Κει μέσα στις πυριτιδαποθήκες, πολλά μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, μία παράξενη κι' άποκομη ζωή κινότανε και υραινόταν. Ο αέρας κατέβαινε από τους ανεμοδόχους κομμένος, σκότωμένος ή άναπνοή ήτανε δύσκολη, και το συναίσθημα της μοναξιάς, του βάθους, του κρύου, της θάλασσας που παραμόνευε, έφερε τη φρίκη και τον τρόμο. Κάτω σε κείνο το βάθος, τίποτα δε μπορούσε να δει κανένας και πολύ λίγα ν' άκούση. Διαμερίσματα, διαμερίσματα μ' άτσαλένια χαμηλά τοιχώματα, κι' άραδιασμένα στη σειρά, σιδερένια κιβώτια που κρύβανε τις γομώσεις της βαμβακοπυρίτιδας. Όδίδες σε τάξη γεωμετρική βαλμένες μακριές και μεγάλες, και τα φορεία που ακούραστα ανεβάσανε άπάνω το σκληρό τους φορτίο του θανάτου και της καταστροφής.

Ένας πυρετός και μία κίνηση πότε πνιγμένος από τις φωνές και τις ζητωκραυγές των ένθουσιασμένων ανθρώπων, πότε μουγκός και νευρικός από κάποιο φόβο και άναμνη.

Οι άνθρωποι των φορείων τοποθετούσανε τις φυσίγκες και τα βλήματα, και φωνάζανε στον πύργο ψηλά με το φωνηγό:

— Δεξιόν φορείον έτοιμον!

— Άριστερόν φορείον έτοιμον!

Και πνιγμένες, σά ψεύτικες έρχόταν ως κάτω στ' αυτιά των ανθρώπων την ίδια στιγμή, οι διαταγές των υπαξιωματικών του πύργου στα φορεία: — Άίρε.

Τα φορεία ανεβαίνανε τρίζοντας και με ασύλληπτη γληγοράδα.

Κάθε τόσο κατέβινε σε άπήχηση ο γδοῦπος του πύργου που πυροβολούσε. Κι' άμέσως με τη βοή οι φωνές των ανθρώπων του πύργου που ζητωκραυγάζανε φρενιασμένοι.

Σαν άντανάκλαση ή άντιηλεκτρισμός οι άπάνω ζητωκραυγές κινούσανε τους ανθρώπους κάτω, ή δυνατή βοή τους γέμιζε τα άτσαλένια τοιχώματα, κι' αυτά άπαντούσανε μ' ένα βαρύ μουγκητό, σά μουγκητό σπλαιίου, που άνέβαινε πάλι και πλημμύριζε τον πύργο, άπ' όπου είχε κατέβει.

Σε μία στιγμή, κάτω στις πυριτιδαποθήκες, γίνηκε άπότομο και πυχτό σκοτάδι. Όλα τα ήλεκτρικά φώτα σβύσανε και κανένας δεν ήξερε τί να σκεφτεί. Ένα συναίσθημα σε φρίκη και ρίγος τους πέρασε όλοκορμούς, γιατί νομίσανε πως το πλοίο είχε άρξήσει να βυθίζεται. Και βαθεία, σε κείνο το χάος, πολύ πιο χαμηλά από την επιφάνεια της θάλασσας της ύψρης και ύπουλης, είδανε τον έαυτό τους χαμένο, άποξενωμένο άπ' όλο τον κόσμο.

— Φώωωω! Βγήκε μία βοή από το στήθος τους. Φώωωω!

— Βλήματα! Βλήματα! φωνάζανε πάνω από τον πύργο με το φωναγό.

Οι πυριτιδαποθήκες στέλνανε τα βλήματα πάνω, έτσι στα σκοτεινά.

Μέσα στο καταχθόνιο σκοτάδι κάποτε κάποτε σκάζανε κόκκινες λάμψεις από τα κανόνια των πύργων, και φωτίζανε πιο μαύρους και πιο κολασμένους τους άγωνιζομένους κει κάτω. Μοιάζανε σαν άστραπές που τινάζονται ή σαν κομμάτια φλόγες πυρκαϊάς. Και μαζί με τις κόκκινες λάμψεις, σε κάθε πυροβολισμό, έρχόταν ένα σεισμικό τράνταγμα, κι' ένα σύννεφο καπνός ξυνός ρέθιζε τη μύτη.

Ψηλά από τους πύργους κατεβάσανε λίγα φανάρια και οι πυριτιδαποθήκες φωτιστήκανε από το άδύνατο και θαμπό κείνο φως. Κάποια μεγάλη χαρά και κάποια άλλοιώτικη αυτοπεποίθηση συνεπήρε όλους κει κάτω, μπροστά στο λίγο κοκκινωπό φως των φανερών, γιατί τότε φάνηκε ότι ξαναγυρίζανε πάλι στη ζωή και στον κόσμο.

Σε λίγα λεπτά—τρία ή τέσσερα—άναψανε πάλι τα ήλεκτρικά φώτα, και το διανομεία γέμισανε πλούσιο κι' άσπρο φως.

Κ. ΦΑΛΤΑΙΤΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. ΛΕΪΡΟΥ]

Γ'. (Συνέχεια)

— Μπορεί να είναι κι' αυτό... ψιθύρισε ο κύριος Κάσσανδρος.

— Ναι, μ' αν είναι αυτό, εξακολούθησε ο Άρλεκίνος, συλλογίζουμαι πως άργά ή γρήγορα θα ξανάλθουν, να διορθώσουν το λάθος τους. Και ξέρετε; στη βαλίτσα μας έμεις έχουμε διαμάντια μεγάλης άξιας. Δεν μπορούμε να τάφισουμε στη διάθεση των άξιοτιμών κυριών λωποδυτών!

— Τρασύτατοι! φώναξε πάλι ο Ραντί-Γκρί που του άρεσε, φαίνεται, αυτή ή λέξη. Ο φίλος μου έχει ντίκιο. Ναι, ναι, νέν μπορούμε πιά μείνουμε σπύι ντίκιο σας.

Ο κ. Κάσσανδρος κατατρόμαξε.

— Πώς; πώς; άληθινά σκέπτεσθε, έκλαμπρότατοι μου, να μου φύγετε για τέτοια μικροδουλειά; Άδικο, πολύ άδικο! Έγώ ο καίμενος κάνω τα πάντα για να σας ευχαριστήσω.

— Το βλέπουμε, κύριε Κάσσανδρε, κι' από σας δεν έχουμε κανένα παράπονη. Οι κλέφτες όμως είναι κλέφτες... Όπως δήποτε, μου φαίνεται, υπάρχει τρόπος να εικονομηθί το πράγμα. Φθάνει να θέλετε...

— Ό,τι θέλετε, έκλαμπρότατοι! ό,τι θέλετε. Προστάξτε και άκούω.

— Ίδου τί σκέφθηκα, κύριε Κάσσανδρε: Να έμπιστευθώτε σε σας τη φύλαξη του θησαυρού μας. Όχχετε βέβαια κανένα μέρος κρυφό, ή κανένα χρηματοκιβώτιο πολύ στερεό, για να βάλετε μέσα τα πολύτιμά μας. Άν δέχεσθε λοιπόν να μάς τα φυλάξετε, για να ήσυχάσουμε άπ' αυτό το ζήτημα, δεχόμαστε και μεις να μείνουμε στο σπύι σας.

— Άλλοίμονο, έκλαμπρότατοι! άποκρίθηκε ο γέρο-φιλάργυρος δεν είμαι δυστυχώς άρκετά πλούσιος, για να έχω και χρηματοκιβώτιο. Σε τί θα μου έ χρησίμευε; Έμπιστευθίτε μου όμως τα διαμάντια σας. Σας υπόσχομαι να τα κρύψω σε μέρος πολύ σίγουρο. Άδύνατο να το βρή ποτέ κλέφτης!

— Ναι, μά πρέπει να το ιδούμε και μεις, για να κρίνουμε αν είναι όπως το λέτε; έπρότεινε ο Άρλεκίνος.

— Βέβια! να το ίντούμε! έπιδοκίμασε κι' ο Ραντί-Γκρί.

Ά, μ' αυτό δεν γίνονταν! Δείχνει ποτέ ένας φιλάργυρος το μέρος όπου κρύβει τα χρήματά του;

— Σας παρακαλώ, έκλαμπρότατοι, άποκρίθηκε ο Κάσσανδρος, μην έπιμείνετε 'ς αυτό. Έμπιστευθίτε σε μένα κι' άφίστε με να κάμω όπως ξέρω. Κρυφό που το ξέρουν τρεις, δεν είναι πιά κρυ-

φό. Όταν θέλετε να πάρετε τίποτ' από το θησαυρό σας, θα μου το λέτε κι' εγώ θα πηγαίνω μόνος μου να σας φέρνω ό,τι χρειάζεσθε. Άλλως τε θα σας δώσω τακτική άπόδειξη γι' αυτή την κατάσταση.

— Πολύ καλά, κύριε Κάσσανδρε, σύμφωνοι! είπε ο Άρλεκίνος. Μας κάνατε τώρα την τιμή να έλθετε στην κάμαρά μας να κανονίσουμε αυτή την ύποθεση; Άν θέλετε, πάρτε μαζί σας και την χαριτωμένη αυτή δεσποινίδα. Θα μάς κάμη μεγάλη ευχαρίστηση.

— Η Κολομπίνα δεν χρειάζεται, άποκρίθηκε ο Κάσσανδρος. Δεν έχει καμιά περιέργεια να ιδί τα διαμάντια κι' έπειτα αυτή την ώρα ή θέση της είναι στην κουζίνα.

Πήγαινε, Κολομπίνα! Στις σοφάρες ύποθέσεις των ανθρώπων δεν πρέπει ν' ανακατεύονται γυναίκες. Έμπρός!

Η Κολομπίνα κατέβηκε στο μαγειρείο. Ο πατέρας της άκολούθησε τους νοικάρηδες στην κάμαρά τους.

Εκει ο Ραντί-Γκρί πήρε από μιάν άκρη τη βαλίτσα του, έβγαλε από μέσα ένα σακκούλακι και το άδειασε άπάνω στο τραπέζι.

Τα περίφημα διαμάντια παρουσιάσθηκαν στα θαμπωμένα μάτια του Κάσσανδρου, που λίγο έλειψε να γονατίσει μπροστά τους και να σταυροκοπηθί, ο παραδόξιστος!

— Ίδέστε πως λάμπουν! έφώναξε με μεγάλο ένθουσιασμό ο Άρλεκίνος: τί σπίθες πετούν άπ' όλες τους τις κόψες!... Δεν υπάρχει ούτε ένα που να μην είναι άνώτερο, στη λάμψη και στη διαύγεια, από τα ωραιότερα διαμάντια του κόσμου!

Ο Κάσσανδρος έθαύμαζε χωρίς καμιά επιφύλαξη ή ύποψια και προσπαθούσε να λογαριάσει τί άξία άντιπροσώπευαν τα πολύτιμα εκείνα πετράδια.

Άν ήταν λιγάκι πιο έμπειρος, θα έβλεπε άμέσως πως δεν ήταν παρά κοινάτα κρύσταλλα, ή γυαλιά δουλεμένα σε τρόπο ώστε να λαμποκοπούν σά διαμάντια. Άλλά δεν είχε ιδί ποτέ του τόσο τέλεια ψεύτικα και τα πήρε γι' άληθινά. Έπειτα ήταν κι' η προκαταληψη. Άρσ τον Άρλεκίνο και τον

Ραντί-Γκρί τους θεωρούσε άληθινούς πρίγκηπες και μαρκησίους, δεν ήταν δυνατό να φαντασθί πως είχαν, άντίς διαμάντια, γυαλιά...

Τα γυαλιά αυτά μπήκαν πάλι στο σακκούλακι κι' ο Κάσσανδρος τα πήρε μ' ευλάβεια να τα φυλάξει, βέβαιος πως κρατούσε στα χέρια του μία κολοσαία περιουσία κι' υπερήφανος για την έμπιστοσύνη που του έδειχναν οι ευγενείς του νοικάρηδες.

Όπίσω του, μόλις βγήκε, οι κατεργαράι αυτοί άρχισαν να χοροπηδούν από τη χαρά τους σαν άγριάνθρωποι.

— Τήν έπαθε ο γέρο-ταιγκούνης! έλεγε ο Άρλεκίνος, κάνοντας τοῦμπες. Γελασμένος καθώς είναι, δεν ύπάρχει πιά φόβος να μάς ύποπτευθί.

— Πρέπει τώρα μάτς που κρύβει τησαυρό του! άπαντούσε ο Άράπης, πηδώντας ως το ταβάνι.

— Έννοια σου και θα το μάθουμε! Ξεκτό μέρες εγώ θα ξέρω το μυστικό του και θα τοῦ σουφρώσουμε το κομμάδεμα ως που να πής κίμινο!

— Κίμινο! κίμινο! φώναξε ο Ραντί-Γκρί, που τοῦ άρεσε ή λέξη, αν και χωρίς να την καταλαβαίνι.

Κι' άξαρνα τοῦ ήλθε μία ιδέα.

— Είσεις, είπε, τί τα κάμη εγώ; Γκυρέψει κόρη του γυναικα.

Τέλειες ντε τέλειες, Κάσσαντρος ντείξει τότες έμένα κρυφώνα του. Έ; είντες τί κατέργκαρος είναι μένα;

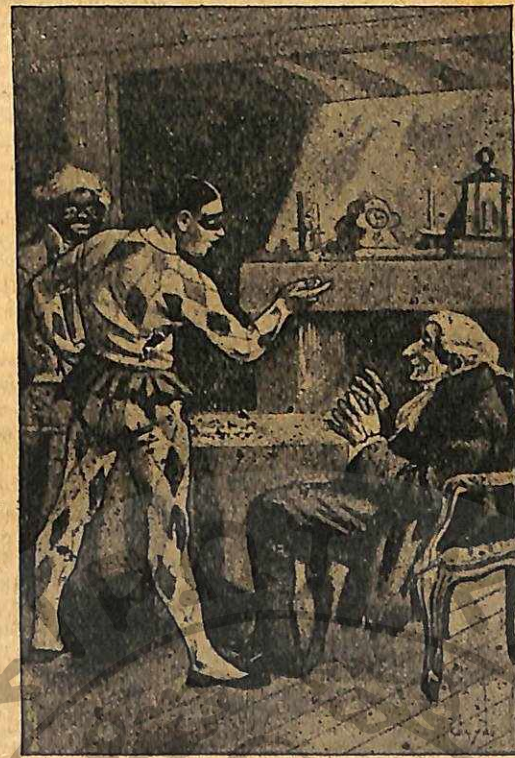
Ο Άρλεκίνος ένθουσιάσθηκε.

— Λαμπρά! έξοχα! έφώναξε. Μπράβο, φίλτατε Ραντί-Γκρί!... Τί ιδέα, τί ιδέα!... Ναι, ναι, θα τοῦ γυρέψης την κόρη του εϊς γάμο. Ποτέ δεν θα την άρνηθί 'ς ένα πρίγκηπα, έστω και μαύρο. Θα τρελλαθί από τη χαρά του ο γέρος και θα τον κάνουμε όπως θέλουμε. Ά! τί γέλια! που έχουν να γίνουν, τί γέλια!...

Κι' εξακολούθησαν να κάνουν τα σχέδιά τους: Όθβαζαν στο χέρι ολάκαιρη την περιουσία του Κάσσανδρου και, πριν τους μυρισθί κανένας, θα τώτκαζαν για την Άμερική. Άς τους έπιαναν τότε!

(Έπεται συνέχεια)

KIMON ALKIDHS

«Ίδέστε πως λάμπουν!» (Σελ. 245, στ. 8')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΞΕΣ.

Στην αγαπητή μου Ζινέττα

Μιά μέρα μούδωσαν τη Μάρθα, μιά μικρή κοπέλλα τριών χρονών, να κάμουμε περίπατο... Ήταν μιά φλογισμένη δύση... Ήπευξε να νά την κάμω ν' ανεβή ένα άρκετα ψηλό πυκνοφυτεμένο λόφο... Δεν ήταν και μικρό πράμμα. Τριών χρονών!.. Δεν είχαμε φθάσει ούτε στη μέση της πλαγιάς κι είχε πιά κουραστή, άρχισε να σκουναφτεί, να ζητάει να γυρίσει, γίνονταν τέλος άνυπόφορη... Μεταχειρίστηκα όλη μου την τέχνη για να την πείσω... Μάταια!...

Ξάφνου ένας κοῦκος άρχισε να ψάλλει στην κορφή... Άμέσως το πρόσωπο της Μάρθας άστραψε: «Γιά άκουσε τον κοῦκο, άκο!...» Κι' εγώ είπα: «Ο κοῦκος είν' εκεί, εκεί ψηλά!» Τώρα άρχίζει να χτυπά άνυπόμονα τα πόδια και τα χέρια. Το μικρό της χέρι άρπάζει το δικό μου να με σύρει στην κορφή και κάθε πού ο κοῦκος τραγουδούσε, το πρόσωπό της έλαμπε: «Νά δούμε τον κοῦκο, τον καῦμένο». Κι' εγώ άπαντούσα σαν άχός: Ναι, ναι, θά τον δούμε τον καῦμένο!...

Μά έμένα τα δάκρυα μούχαν πλημμυρίσει τα μάτια βλέποντας την πάναγνη αυτή μορφή, σηκωμένη προς έμέ να φρεγοβολάει από μιά πίστη, παλιά σαν τον κόσμο όλον... Μου φάνηκε πώς πήρα τη φωνή μιάς μοῖρας άγριας για να της πω άκόμα: «Ναι, ναι, εκεί ψηλά τον κοῦκο τον καῦμένο! Άλλοι δέν έφτασαν ως τη κορφή, γιατί τους έλειψε η καρδιά!... Άλλοι γιατί ήταν χίμαιρα...» Κι' έτσι, τότε σιγά, τότε γοργά η Μάρθα σύρθηκε ως εκεί ψηλά...—Τούλάχιστο η Μάρθα φάντανται τόν εἶδε τον μικρό τον κοῦκο;... —Μήπως τον βλέπει κανείς ποτέ; Πάντα μάς φεύγει και θά μάς φεύγει μακριά... —Τώρα άκουγόναμε χαμηλά, χαμηλά στα δένδρα μέσα...

Σεφέρτα Άλόη

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Θά θυμάστε βέβαια το πρώτο πάθημα του Κωστάκη, του στρατηγού. Άκούστε τώρα κι' ένα άλλο:

Την άλλη μέρα, τα παιδιά συναχτήκανε για να έκλέξουνε νέο στρατηγό. Άλλά με τί τρόπο; Έδώ ήταν όλη η δυσκολία. Καθένας ήθελε να γείνει αυτός. Τμήγορ' άναψε το κακό:

—Όχι! φεύγουμε τότε μετς! —Νά διαλυθούμε! —Μά δα βρεθ' τρόπος... —Ποιός; —Νά, ο πιο γενναῖος άς γείνη! —Ναι, ναι! —Ο Κωστάκης, πού τους κυριό-

κοίταζε από το παράθυρο (γιατί η σύναξη γίνονταν στο μικρό πλάτωμα μπρός στο σπίτι του), σάν κάτι να κατάλαβε. Μην τον ήθελαν;... Ός πού να ης ένα, ήταν κοντά τους.

—Δε σε θέλουμε όχι! —Έχει δικαίωμα να μείνη άπλοῦς στρατιώτης! φώναξ' ο πιο φρόνιμος.

—Ο Κωστάκης, θέλοντας και μή, έμεινε.

—Ποιός είν' ο στρατηγός; ρώτησε.

—Κανείς! τώρα θά πᾶμ' έκδρομή κι' εκεί θα γείνουν οί άγώνες.

Σε λίγο έφτασαν, στον τόπο πούκαναν τα γυμνάσια. Και κείνος πούχε κάνει την πρόταση, δέν άργησε να βρη τρόπο.

—Νά, παιδιά, ένα χαντάκι νερό φώναξε. Όποιος το πηδήσει αυτός θά γείνη!...

Ο Κωστάκης δέν περιέμενε περισσότερο. Γεμάτος χαρά παίρνει φόρα, όρμια να το πηδήσει... και πλάφ! πέφτει μέσα φαρδύς πλατύς!...

Σατανάς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιώργος, στον ξάδελφό του Νίκο:

—Σε νικώ, γιατί είμαι δώδεκα χρονών, ένώ εσύ είσαι μόνο δέκα.

—Δέν πειράζει, άπαντ' ο Νίκος! θά κάμω δυό χρόνια ύπομονη ως να σε φθάσω, και τότε βλέπεις!...

Εστάλη υπό του Συμμεταίχτου Άστέρος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ο συνοδός των λύσιν με 10 λεπτά θά λάβη άπό τους μέσους της Κλήρο-σιν. Έάν δέλη να δημοσιευθ' και τόνομα του της τους Άστας, πρέπει να άσκηθείς λεπτά 25 εις γραμματόσημο ν.

α.) Παίγνιον

Εστάλη από το Συμμεταίχτου

ΚΟ ΚΑΣ ΚΟ

ΖΕΙ ΤΙ ΔΕΝ ΜΑ ΒΓΑ

ΡΑ ΚΟΥ ΡΑ

Παροιμία εκ πέντε λέξεων.

β.) Μαγική Εικών άνευ Εικόνο

Εστάλη υπό του Γιώτα

—Μάρκο! σιάσου λοιπόν νά-ρη κι' ο φίλος μας.

—Ποιός θάρρη;

—Αυτός πού σου είπα.

Δύσεις του 28ου φύλλου

α.) Μήλεα, γ.) F A B I E

κερασέα, σκη. G R E V E

άπιδέα. — β.) C R A I E

Βιοβαρος, Βαρ. F I L L E

SON G E

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Περνοῦν οί εφοδιαζόμενοι με τόμους της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 177ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 1ην Σεπτεμβρίου 1918 προς εύρεσιν των λύσεων των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως» Σεπτεμβρίου, «Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1918 δημοσιευθέντων 93 Πνευματικών Άσκήσεων

Οι ακολουθούσες έκαστον όνομα τρείς αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τάς εύρεθείσας όρθάς; Δύσεις, ο δεύτερος τά άπονεμηθέντα Εῴσημα Δύσεων, ο τρίτος τά Εῴσημα Επιμονής, συμφώνως τῷ Οδηγῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 11.

Οι Ισοτίμοι όλων των τάσεων έχουν τό δικαίωμα οί μὲν τοῦ Α'. Βραδείου να δημοσιεύσουν την εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 10 δι' έξοδα τοῦ κλισσέ και να γράψουν (έντός τριμήνου το πολύ από σήμερα, δηλαδή μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου ε.ε., διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τοῦτο) ἀντὶ δρ. 7 μόνον καί τῇ προσθήκῃ των ταχυδρομικῶν πειδῶν; ένα, οἰονδήποτε θέλουν, τόπον «Διαπλάσεως» προηγούμενων ἐτών, ἐκ των τιμωμένων δρ. 10. Οί τοῦ Β' Βραδείου να γράφουν ὁμοίον τόπον ἀντὶ δρ. 8 καί οί τοῦ Γ' ἀντὶ δρ. 9. (Ίδε καί «Οδηγόν Συνδρ. Κεφ. Α', § 9, Σημειώσεις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρης, 91,10,7. —(Ισοτίμοι: Έλληνικός Ουρανός, 75,9,7. Κ. Α. Έλευθεροδάκρυς, 78, 8, 7. Φέντος, 90,9,7. Δάφνη, 84, 9, 7. Τραγουδι της Λευτεριάς, 93, 10, 7. Σβέντζος, 90, 9, 7. Ναυτοδάς, 90, 9, 7. Βερβένια, 88, 9, 7. Έλληνικό Κανόνι, 87, 9, 7. Υἱός της Διαπλάσεως, 77, 8, 7. Ναυτοπαῖς της Νίκης, 92, 10, 7. Νικητής της Άύριον, 91, 10, 7. Μεγάλη Έλλάς, 82,9,7. Έλληνικόν Ίδεώδες. 91, 10, 7. Ίασ. Σβρόωνος, 90, 9, 7. Διαπλασιακή Τέχνης, 76, 8, 7. Τίαρχος, 77, 8, 7. Ονειρεμένη Πατρίδα, 86,9,7. Ξένος Νεανίας, 86,9,7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρώς της Γραβιάς, 73, 8, 7. —Νικητήριος Δάφνη, 70, 7, 7. —(Ισοτίμοι: Λέων της Χαιρωνείας, 74, 8, 7. Ρεμβώδης Σιάτιστα, 73, 8, 7. Άνοιχτό καρδος, 69, 7, 7. Σουλωτίσσα, 67, 7, 7. Έλληνική Καρδιά, 66, 7, 5. Θλιμμένη Ψυχή, 69, 7, 6.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαροβαρομάχος Έλλάς, 57, 6, 4. Δευτεριά στους Σκλάβους, 57, 6, 6. Πυθαγόρας ο Σίμιος, 62, 7, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δοξασμένο Εἰκοσιένα, 41, ο. 3. Τρελλή Ναυτοπούλα, 53, 6, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κούλα Α. Άλεξάνδρου, 13, 2, 3. Φασκαμιάς, 26, 3, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ἐτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διέφυλος Ά. ετός, 93,9,7. —(Ισοτίμοι: Άστήρ

της Δόξης, 77, 8, 6. Όραίο Θαλασσοπούλι, 70, 7, 7. Ίω.Κ. Γαλανόπουλος, 70, 7, 7. Τραυματίας του Μπιζανίου, 69, 7, 7. Φτωχό Χαρομηλάκι, 75, 8, 6. Γοργή Φαροπούλα, 73, 8, 7. Πανελλήνιος Πόθος, 71, 8, 7. Φτερωτή Βαρκούλα, 87, 9, 7. Δαρισαϊκό Διαβολάκι, 81, 9, 7. Άνδρείο Έλληνόπουλο, 87, 9, 7. Έλληνική Άκμή, 87, 9, 7. Τσαχπία, 93, 10, 7. Ποιμενική Φλογέρα, 80, 8, 7. Κόρη του Βονού, 85, 9, 7. Προσκοπία του Εἰξίνου, 87, 9, 7. Μακεδών Πρόσκοπος, 81, 9, 7. Θέρμιος Άπόλλων, 88, 9, 7. Υπερήφανο Έλληνόπουλο, 74, 8, 7. Στρατηγός Ντέβρε, 82, 9, 7. Έλπις των Σκλάβων, 80, 8, 7. Ζαροπροβιά, 73, 8, 7. Ονειρον της Έλλάδος, 71, 8, 6. Νικητής του Μάρνη, 72, 8, 6. Βασμός της Έλευθερίας, 90, 9, 7. Κυανόλευκο Δάβαρο, 93, 10, 7. Άλύτρωτος, 70, 7, 6. Νέστος, 85, 9, 7. Άπόγονος του 21, 68, 7, 6. Ένδοξος Νίκη, 78, 8, 6. Διαβολάκι της Γειτονιάς, 87, 9, 7. Ανατέλλουσα Σελήνη, 77, 8, 7. Σημαία της Ένώσεως, 83, 9, 7. Τρελλή Νεότης, 80, 8, 6. Αιολεύς, 84, 9, 7. Άσθη του Βέγα, 81, 9, 7. Σεπτεσιμένος Λόρδος, 92, 10, 7. Πτερωτή Νίκη, 86, 9, 7. Ένιαία Έλλάς, 80, 8, 6. Ψωφιδεύς, 80, 8, 7. Ξανθός Ίππότης, 88, 9, 7. Εἰώδες Άνθος, 78, 8, 6. Άτρώμιος Άμαζών, 72, 8, 7. Άσθη της Νίκης, 91, 10, 7. Άπτερος Νίκη, 76, 8, 7. Ζινέττα, 77, 8, 6. Άνεμωμένη τοῦ Άγροῦ, 77, 8, 7. Διεθνές Δίκαιον, 86, 9, 7. Γαλανή Σταυροφόρα, 86, 9, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άθθριος Ουρανός, 64, 7, 7. —Αλίκη, 61, 7, 7. —(Ισοτίμοι: Μαντεῖον τοῦ Τροφωνείου, 63, 7, 7. Ίούλιος Καίσαρ, 59, 6, 6. Τελευταῖος Παλαιόλόγος, 64, 7, 5. Σημαία τοῦ Βυζαντίου, 60, 6, 6. Άλαλάζον Κύμβαλον, 63, 7, 7. Πατριωτική Ένωσις, 61, 7, 6. Συνέδριον των Βερσαλλιών, 56, 6, 6. Μικρός Έφευρέτης, 60, 6, 4. Μεσσηνιακή Άκτή, 56, 6, 4. Νικητήριον Σάλπισμα, 57, 6, 6.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κῶμα τοῦ Αἰγαίου, 54, 6, 7. —Ένδοξος Σημαιοφόρος, 49, 5, 4. —Ηρώς τοῦ Ραβινέ, 53, 6, 5. —(Ισοτίμοι: Σπ. Χ. Δενδρινός, 52, 6, 5. Δημοσθ. Σ. Κόκκινος, 47, 5, 6. Νικηφόρος Ξίφος, 47, 5, 4.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άήττητος Έλλην, 34, 4, 4. Λατρευτή Κυανόλευκος, 40, 4, 4. Άήττητος Άεροπόρος, 34, 4, 3. Παπουτωμένο; Γάτος, 44, 5, 4. Ηρώδης ο Άττικός, 33, 4, 4. Μελαχρόνι Κορινιοπούλα, 45, 5, 5. Χρυσόμαλλον Δέρας, 39, 4, 6. Φαληρική Αῦρα, 33, 4, 5. Σημαία της Έπταλόφου, 35, 4, 4. Ονειροπόλος Καλαμών, 42, 5, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ναυαῖα της Καστέλλας, 11, 2, 3. Αετιδύς, 10, 1, 1. Άεροναύτης, 9, 1, 1. Προμηθεύς Δεσμώτης, 28, 3, 3. Ηρώς των Δολιανών, 6, 1, 1. Άτρώμιος Έλληνίς, 5, 1, 1. Θρακικόν Ίδεώδες, 30, 3, 5. Έλληνικός Πόθος, 15, 2, 1. Νεαρός Ντέντεκτιβ, 24, 3, 3. Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ. 10, 1, 1.

Εὐστρατία Δ. Παντελή, 20, 2, 2. Θ. Χ. Περίχαρος, 7, 1, 3. Κολοφών της Δόξης, 27, 3, 2. Έλλάς τοῦ Μελαντος, 27, 3, 2. Χρυσούς Αἰών, 4, 1, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ένδοξος Τραπέζους, 68, 7, 5. —(Ισοτίμοι: Ίεῶδες των Έλλήνων, 64, 7, 5. Μεγαλοιδιότης Έλλην, 68, 7, 7. Παιδί τοῦ Μελαντος, 87, 9, 7. Καυρομαῖνα, 65, 7, 7. Έθνικός Ύμνος, 86, 9, 7. Δούκισσα των Σαλίων, 86, 9, 7. Ξανθή Έλληνοπούλα, 92, 10, 7. Άνικητος Έλλην, 77, 8, 7. Άτρώμιος Σημαιοφόρος, 64, 7, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βιολέττα, 45, 5, 5. —Τιμημένο Τουφέκι, 39, 4, 7. —(Ισοτίμοι: Άπριλιτικό Τριαντάφυλλο, 38, 4, 5.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άτρώμιος Πολιτιστής, 36, 4, 5. Δοξασμένος Στρατηλάτης, 31, 4, 3.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ν. Ι. Κατραμάδος, 22, 3, 3. Ήλιος της Έλευθερίας, 21, 3, 2. Διγενής Άκρίτας, 19, 2, 2. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γαλαξίας, 9, 1, 1. Άρη. Δρατσούνης, 2, 1, 1. Δουλού. Σ. Κουβαρά, 14, 2, 2. Φωνή της Πατρίδος, 1, 1, 1. Πράσινος Κίμπος, 10, 1, 1. Χαρά της Ζωής, 16, 2, 1.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθῆναι, την 23 Ιουνίου 1919.

Σεφερόντων: Δέν άπαντ' εις ερωτήσεις και άπορίας, πού εύκολα βολακε καθένος την άπάντησιν και την λύσιν ἐνόν α' Οδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τόν διαβάζει προσεκτικά.

ΔΕΝ Εἶχα σκοπό νάπαντήσω πᾶς τόν καλόν μου «Νουμά». Άλλά πρέπει να βγῶν από μιά άθώα πλάκη: Άπ' ἐπὶ γράφει σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλου, καίτοι σᾶ να νομίζω — και κάνει να νομίζουν κι' οί αναγνώστες του, — πᾶς τήν «Άλλήλογραφία της Διαπλάσεως» τήν γράφει ο κ. Ξενοπούλος. Τόν πληροφοροῦ λοιπόν πᾶς τήν «Άλλήλογραφία μου τήν γράφω ἐγώ, ἔχω μόνη ἐγώ τήν εἰσότητά μου, γράφω σὸ τελευταῖο τοῦ φύλλ

^o Δριθ., βγτ 2228